

SUOMEN VAPAA-AJAN-
KALASTAJIEN
KESKUSJÄRJESTÖ

Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestö
Vanha talvitie 2–6 A 11
00580 Helsinki
olli.saari@vapaa-ajankalastaja.fi

13.1.2022

Maa- ja metsätalousministeriö
kirjaamo@mmm.fi

Viite 4.11.2021 saapunut lausuntopyyntö VN/12277/2021

Asia Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestön lausunto luonnoksesta laiksi eläinten hyvinvoinnista ja laeiksi eräiden siihen liittyvien lakien muuttamisesta

Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestön lausunto

Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestö (SVK) on tutustunut luonnokseen laiksi eläinten hyvinvoinnista ja laeiksi eräiden siihen liittyvien lakien muuttamisesta. SVK lausuu ehdotuksesta kalojen ja kalastuksen osalta kunnioittavasti seuraavaa.

TAUSTAA

Lakiluonnos perustuu keväällä 2019 rauenneeseen hallituksen esitykseen 154/2018 vp. Esitykseen on tehty pääministeri Sanna Marinin hallitusohjelmasta (kohta 3.1 Hiilineutraali ja luonnon monimuotoisuuden turvaava Suomi, Tavoite 9: Eläinten hyvinvoinnin parantaminen) johtuvat muutokset. Uuteen esitykseen sisältyy myös eräitä hallitusohjelmasta riippumattomia uudistuksia sekä teknisiä tarkennuksia ja päivityksiä. Esitystä on lisäksi täydennetty liitelailalla kalastuslain (379/2015) muuttamisesta. Kalastuslakiin sisällytettäisiin uusia säännöksiä kalastuksessa saaliiksi saatujen kalojen vapauttamisesta sekä saaliiksi saatujen tai syöttinä käytettävien kalojen ja rapujen lopettamisesta.

SUOMEN VAPAA-AJANKALASTAJIEN KESKUSJÄRJESTÖN KANTA

Lakiesityksen yleinen periaate eläimien hyvästä kohtelusta ja kunnioittamisesta on kannatettava ja niiden omaehtoinen toteuttaminen on kalastajien keskuudessa tätä päivää. Eläinten hyvinvointia koskevan lainsäädännön tulee olla riittävän selkeä, jotta luonnonvaraisiin eläimiin kalastuksen puitteissa sovellettavat säädökset ovat selkeitä myös tavallisille harrastajille. Verrattuna edelliseen hallituksen lakiesitykseen (154/2018 vp) SVK pitääkin hyvänä ja nykytilannetta selventävänä ratkaisuna, että kaloja ja rapuja koskevat muutosesitykset tehtäisiin kalastuslakiin. Joitain kaloja ja kalastusta koskevia kirjauksia kuitenkin edelleen sisältyy eläinten hyvinvointilain luonnokseen. Kansalaisten oikeusturvan ja lakikokonaisuuden toimeenpanon kannalta on niiden kohdalla tarpeen tarkentaa suhdetta kaloihin tai kalastukseen.

SVK muistuttaa, ettei eläinten hyvinvointia koskevilla säädöksillä tule suoraan tai epäsuorasti estää tai vaikeuttaa ekologisesti kestävästä kalastuksesta, joka edellyttää myös kalojen vapauttamista. On myös muistettava, että Marinin hallitusohjelmaan on kirjattu kestävästä vapaa-ajankalastuksen turvaamisesta ja Vapaa-ajan kalatalouden kehittämisstrategian toimeenpano, jonka tavoitteena on: *Lähivuosina vapaa-ajankalastus on*

suosittu ja yhteiskunnallisesti arvostettu luontoharrastus, joka kestävästi hyödyntää monipuolisia kalavesiä ja kalastusmahdollisuuksia.

SVK:n lausunto on rakennettu lakiesityksen mukaiseen järjestykseen. Alussa nostetaan esiin kommentteja ja esityksiä yksittäisiä pykälä koskien. Pääosa lausunnosta koskee esitykseen sisältyvää liitelakia kalastuslain (379/2015) muuttamisesta.

Eläinten hyvinvointilaki 5 §, määritelmät

Esityksen 10 kohta käsittelee eläinkilpailua ja samassa yhteydessä ehdotetaan otettavaksi selvyuden vuoksi eläinkilpailun määritelmä. Esityksen mukaan tarkoituksena ei olisi muuttaa sitä, mitä eläinkilpailulla tänä päivänä eläinsuojelulainsäädännössä ymmärretään tarkoitettavan. SVK pitää hyvänä selvennyksenä, että eläinkilpailut määritellään sekä sitä, että perustelutekstissä on esimerkin omaisesti mainittu, etteivät pilkkikilpailut ole eläinkilpailuja, kuten eivät ole olleet myöskään nykyisen eläinsuojelulainsäädännön mukaan. SVK kuitenkin suosittelee käyttämään pilkkikilpailu-sanan tilalla kuvaukseen paremmin sopivaa kalastuskilpailu-sanaa.

Eläinten hyvinvointilaki 6 §, yleiset periaatteet

Pykälässä on määritelty sana kärsimys. Se esiintyy myös kaloja ja rapuja koskevissa lakiesityksen osissa, vaikka kalojen ja rapujen kärsimyksen kokemisesta ei ole kiistatonta tieteellistä näyttöä (esimerkiksi Browman ym. julkaisu *Welfare of aquatic animals: where things are, where they are going, and what it means for research, aquaculture, recreational angling, and commercial fishing* vuodelta 2019, ICES Journal of Marine Science). Kalojen tiedetään kokevan kipua (se on välttämätöntä itsesuojelulle), mutta se on eri asia kuin tietoinen kivun tuntemus (= kärsimys). **SVK esittää, että kaloja ja rapuja suoraan koskevissa esityksissä tulisi puhua vain tarpeettoman kivun ja stressin välttämisestä.** On syytä myös huomata, ettei lakiesityksen määritelmä kivusta ole kalojen osalta tieteellisesti täysin perusteltavissa, sillä lakiesityksen mukaan kivulla tarkoitettaisiin sekä fyysistä kiputuntemusta että sen aiheuttamaa psyykkistä tuntemusta.

Eläinten hyvinvointilaki 7 §, Sairaana ja vahingoittuneen eläimen auttaminen.

Pykälän 3 momentissa säädettäisiin kaikkia kansalaisia koskevasta hädänalaisen luonnonvaraisen eläimen auttamisvelvollisuudesta. Säännös velvoittaisi kansalaista toimimaan moraalisesti vastuullisella tavalla tämän kohdatessa avun tarpeessa olevan luonnonvaraisen eläimen. Toisaalta tarpeeton puuttuminen luonnonvaraisten eläinten elämään ei ole tarkoituksenmukaista eikä toivottavaa. Esityksen mukaan luonnonvaraisen eläimen auttamisen tavoitteena tulisi olla eläimen palauttaminen takaisin luontoon. Muuhun kuin luontoon palauttamiseen tähtäävä väliaikainen hoito tulisi lähtökohtaisesti rajoittaa vain niihin eläinryhmiin, jotka voidaan hoidon jälkeen sijoittaa eläintarhaan. Jos eläintä ei voida palauttaa luontoon tai sijoittaa eläintarhaan, se tulisi lopettaa.

Kalojen osalta on varsin yleistä, että niitä "löydetään" sairauden vaivaamana (esimerkiksi kutuajan vesihomeiset lohet) tai pelkästään kudun uuvuttamina tai rähjäyttämänä. SVK epäilee olevan tarkoituksenmukaista, että kansalaisia velvoitettaisiin pyydystämään vahingoittuneita kalayksilöitä ja lopettamaan niitä, jotta niille ei aiheutuisi kipua. Kyseessä on luonnon oma kiertokulku, jossa kala saattaa menehtyä ja joutua muun luonnon hyötykäyttäväksi ravintona (linnut, ravut, hyönteiset) tai selvitä. Konkreettinen esimerkki tästä ovat Tenojoen uusimmat tulokkaat, kertakutuiset kyttyrälohet. Ei ole tarkoituksen mukaista ihmisten osallistua nopeuttamaan niiden lajityypillistä kudun jälkeistä kuolemaa.

Pykälän toimeenpanon ylettyminen kaloihin olisi myös juridisesti hankala rajapinta, sillä kalastuslaissa (5 §) kalastusoikeudesta säädetyn mukaisesti oikeus harjoittaa kalastusta ja määrätä siitä kuuluu lähtökohtaisesti vesialueen omistajalle. Nyt esitetty eläinten hyvinvointilain muotoilu loisi harmaan alueen, jonka turvin voitaisiin kalastusoikeuden puuttuessaikin auttamiseen vedoten puolikuntoisia kaloja kerätä vesistöistä esimerkiksi ihmisravinnoksi. **SVK:n mielestä kalat tulisi rajata kokonaan pois pykälästä ja/tai siirtää soveltuvien osin kalastuslain puolelle, samoin kuin perusteluissa on nostettu esiin yhteys metsästyslakiin (84 §).** Lisäksi SVK toteaa, että koska vahingoittuneelle kalalle ei ole käytännössä mahdollista järjestää hoitoa,

olisi löytäjän ainoana velvollisuutena auttaa kalaa palauttamalla se takaisin veteen, esimerkiksi laskemalla rannalta löytynyt kala takaisin veteen. Kirjauksen voisi yhdistää lakiesitykseen sisältyvään kalastuslain 58 pykälään, joka käsittelee kalojen vapauttamista (SVK:n sitä koskevat kommentit alempana).

Eläinten hyvinvointilaki 28 §, Luonnonvaraisen eläimen elätettäväksi ottaminen

Esityksessä kielletäisiin käytännössä myös kotimaisten kalojen pitäminen kansalaisten omissa akvaarioissa. Harrastajakunta ei liene suuri, mutta kotimaisten luonnonkalojen akvaariossa pitäminen tarjoaa käytännönläheisen tavan oppia vedenalaisista suomalaisista lajeista ja se tulisikin nähdä hyödyllisenä harrastuksena. Kieltämisellä yksityishenkilöiden kiinnostus ja tietoisuus kotimaisista kalalajeista ja niiden käyttäytymisestä vähenee. Vastaavasti ulkomaisten lajien käyttö voi kasvaa, mikä myös kasvattaa riskiä haitallisten vieraslajien leviämiseksi Suomen vesiin. Tuore varoittava esimerkki on aurinkoahven, joita tavataan jo useissa pienvesissä etenkin Lounais-Suomessa.

Eläinten hyvinvointilaki 64 §, Lopetusta koskevat yleiset vaatimukset

Esityksen 6 momentti sisältää valtuutussäännöksen, jonka mukaan valtioneuvoston asetuksella voitaisiin antaa tarkemmat säännökset eläinten lopetuksessa käytettävistä lopetusmenetelmistä ja lopetustekniikoista. Momentin mukaan metsästyksen osalta noudatettaisiin kuitenkin, mitä siitä erikseen säädetään. Koska myös kalastusta koskevista lopettamiskäytänteistä on lakiuudistuksen mukaisesti tarkoitus säätää kalastuslaissa ja niihin 58 b pykälään sisältyy myös erillinen asetuksenantovaltuus muun muassa kalojen lopetuksessa käytettävistä lopetusmenetelmistä ja -tekniikoista, **SVK esittää perustelutekstin viimeistä virkettä muutettavaksi muotoon: Metsästyksen ja kalastuksen osalta noudatettaisiin kuitenkin, mitä niistä erikseen säädetään.**

Eläinten hyvinvointilaki 66 §, Lopetusasetuksen soveltaminen eläinten lopetukseen ja teurastukseen

Luonnonvaraisten kalojen käsittelystä ja lopettamiskäytänteistä säädetään lakiesitykseen sisältyvällä liiteläillä kalastuslain (379/2015) muuttamisesta, minkä takia on tarpeen selventää, että pykälä 66 koskee vain kalanviljelyä. **SVK esittää pykälän toisen momentin 1 kohtaa muokattavaksi muotoon: 1) viljeltyjen kalojen lopetusta ja teurastusta.**

Kalastuslaki 58, kalojen vapauttaminen

Suhteessa nykyiseen muotoiluun pykälään ehdotetaan lisättäväksi 3 momentti, jossa säädettäisiin takaisin veteen laskettavan kalan käsittelystä. Saaliiksi saatua takaisin veteen laskettavaa kalaa olisi käsiteltävä mahdollisimman varoen. Takaisin veteen laskettavan kalan hyvään käsittelyyn kuuluisi muun muassa kalan käsittelyn ja kuivilla oloajan minimointi, kalan varovainen ja nopea irrottaminen koukusta tai verkosta, sekä varoen veteen palauttaminen. **SVK kannattaa esitystä pykälän 3 momentin ensimmäiseksi virkkeeksi ja toteaa lisäksi, että neuvonnan keinoin voidaan hyviä käytänteitä saattaa kalastajien käyttöön.**

Esitetyn 3 momentin toinen virke on kirjoitettu muotoon: *Jos takaisin veteen laskettava kala on sellaisessa tilassa, että sillä ei ole edellytyksiä säilyä hengissä, kala on lopetettava ennen kuin se lasketaan veteen.* Perustelutekstissä esitystä kuvattu seuraavasti: *jos takaisin veteen laskettava kala on vahingoittunut, tulisi arvioida kalan mahdollisuus pysyä hengissä vapauttamisen jälkeen. Jos kalan jääminen henkiin näyttäisi esimerkiksi sen ulkoisen vahingoittumisen, verenhukan tai liikkumattomuuden ja hengitysrefleksien puuttumisen perusteella epätodennäköiseltä, tulisi kala lopettaa ennen takaisin veteen laskemista.* SVK:n näkemyksen mukaan esityksen hyvästä ajatuksesta huolimatta sen toimeenpano ei tule olemaan käytännössä mahdollista. Suurella osa kalastajista ei ole, eikä tule omaan riittävää osaamista arvioida kalan selviämismahdollisuuksia. Yhden mielestä pienikin vamma voi vaatia kalan tappamista, toisen mielestä taas

ei. Väärien arviointien vuoksi tulisi lopetetuksi suuria määriä sellaisia kaloja, jotka olisivat pyyntitilanteesta selviytyneet. Erityisen vaarallista tämä olisi uhanalaisten vaelluskalojen ja harvalukuisten suurten emokalojen kohdalla, joiden selviämismahdollisuuksia pyyntitilanteista ei lakiesityksellä tulisi heikentää. **SVK:n mielestä paras ja käytännöllisin ratkaisu on poistaa vaatimus vapautettavan kalan lopettamisesta kokonaan laista ja keskittyä neuvonnan keinoin kalastajien ennaltaehkäiseviin toimiin kalojen menestyksekkään vapauttamisen turvaamiseksi.** Toinen, mutta huonompi, vaihtoehto on rajata ainakin kalastuslaissa määritellyt (4 §) vaelluskalat sekä kaikkien kalastussäännösten vapauttamisvelvoitteiden piiriin kuuluvat kalat pois vaurioituneiden kalojen lopettamisvelvoitteesta ennen vapauttamista.

Kalastuslaki 58 b, kalojen ja rapujen lopetus

Pykälän kokonaiskuva perusteluteksteineen näyttää siltä, että vapakalastus olisi ainoa kalastusmuoto, jota lopettamissäädökset koskisivat poikkeuksetta. Lopettamisvelvoitteen ylettäminen vain pieniin saaliisiin ja tiettyihin kalastusmuotoihin ei ole oikeudenmukainen eikä takaisi lain yleistä hyväksyttävyyttä. Nykykirjauksin toteutuessaan eläinten hyvinvointilain vaikutukset ylettyisivät kalastuksen osalta arviolta pariin prosenttiin kaikista saatavista kaloista. Kun kyseessä on eläinten hyvinvointi, on kalastusmuodosta riippumatta lopettamisvelvoitteen koskettava lähtökohtaisesti kaikkea kalastusta, olipa kyseessä suuret tai pienet saalismäärät. **Nykymuodossaan SVK ei voi pykälää hyväksyä.**

Esityksen toinen momentti ja sitä koskevat perustelutekstit edellyttävät tarkistamista ja tarkentamista. Jo lain valmisteluvaiheessa (myös tämän lakiesityksen kappaleessa 4.1.12) on ilmennyt väärinkäsityksiä siitä, että myös lopettamista vaikeuttavien olosuhteiden perusteella voitaisiin kokonaan välttyä lopettamisvelvollisuudelta. **SVK pitää tärkeänä selventää, ettei huono keli kokonaan vapauta lopettamiselta, vaan ainoastaan lykkää lopettamisvelvoitetta.**

SVK:n mielestä vaikeuttavien olosuhteiden määritelmää on tarpeen tarkentaa muotoon ”lopettamista kohtuuttomasti vaikeuttavat olosuhteet”, mikä vastaa paremmin perustelutekstissä olevaan kuvaukseen sellaisista vaativista sääilmiöistä, jotka edellyttävät siirtymistä suojaisemmalle vesialueelle. Esimerkiksi kalastus kovassa tuulella on nykyään arkipäivää, joten sen ei pidä automaattisesti tarkoittaa oikeutta lykätä lopettamista. Siksikin on tarpeen lisätä perustelutekstiin, että oikeus kalan lopettamisen lykkäämiseen keliolosuhteiden takia on tarpeen kalastajien turvallisuuden takia. **SVK huomauttaa, että edellä tarkennettujen määriteltävän täyttävien lopettamista kohtuuttomasti vaikeuttavien olosuhteiden vallitessa lopettamisvelvollisuuden lykkääminen tulee päteä kaikessa kalastuksessa.** Luonnoksen mukaan se olisi mahdollista vain pyydyksiä koettaessa, jolloin keliennakointia on itseasiassa helpompi tehdä verrattuna esimerkiksi venekalastukseen, jossa kalan väsytystilanteen aikana vene voi ajautua vaarallisen lähelle virtaavia koskia ja kuohuvia kareja.

Toinen momentti sisältää kirjauksia myös kalojen sumputtamisesta. Esitetty kirjaus vaatii korjausta, sillä se tarkoittaisi sitä, että sumputus voitaisiin käyttää vain, mikäli kala lopulta lopetettaisiin. Lyhytaikainen sumputus on kalastajien keskuudessa normaali keino muun muassa huolehtia, että saatu kala toipuu pyyntitilanteesta ennen sen mahdollista vapauttamista. Tämä on myös esitetyn vapautuspykälän (58 b) mukaista toimintaa, eli kalastajan on arvioitava kalan mahdollisuus pysyä hengissä. Lisäksi varsin tavallista on pitää kaloja lyhyen aikaa sumpussa ja valita niistä sopivimman kokoiset ruokakalat ja vapauttaa muut, mikä on kestävän kalastuksen mukaista toimintaa. Sumputus käytetään apuna myös joissain kalastuskilpailumuodoissa sekä kalantutkimuksessa (esimerkiksi merkintätutkimukset) ja kalavesienhoidon toimenpiteissä (esimerkiksi emokalojen siirrot), joissa ei ole tarkoitus tappaa kaloja sumputuksen päätteeksi. **SVK esittää 2 momentin kirjoittamista muotoon: Kalaa tai rapua ei tarvitse saaliiksi ottamisen jälkeen välittömästi lopettaa tai vapauttaa, mikäli olosuhteet kohtuuttomasti vaikeuttavat lopetusta, tai jos saalista säilytetään sumpussa tai muussa vastaavassa kalojen tai rapujen säilyttämiseen soveltuvassa laitteessa tai tilassa.**

Esityksen 3 momentin mukaan on pyydyskalastus (trooli, nuotta, rysä, verkko, katiska) ”suurine saaliineen” käytännössä rajattu lopettamisvelvoitteesta vapaaksi kalastusmuodoksi. Perustelutekstin 5 momentissa kuvatut väljät verkko- ja katiskakalastusesimerkit johtaisivat siihen, että käytännössä pyydyskalastuksessa ei

lopettamisvelvollisuutta noudatettaisi. **Nykyisten esimerkein sijaan perusteluteksteissä tulisi SVK:n mielestä osoittaa tilanteita, jotka kertovat välittömän lopettamisen toteuttamisesta.** Esimerkiksi verkkokalastuksessa kalat tulisi lähtökohtaisesti lopettaa sitä mukaa, kun niitä verkosta veneeseen tai jälle nostetaan. Katiskalla saatuja kaloja ei kaikkia voida lopettaa välittömästi, mutta lopetustoimeen olisi ryhdyttävä heti, kun katiska on koettu. Nämä esimerkit tulisi siirtää perustelutekstin ensimmäiseen momenttiin ja viidenteen puolestaan jättää vain sellaisia tilanteita ja pyyntimuotoja koskevat esimerkit, jolloin lopetusvelvollisuutta ei tarvitsisi noudattaa.

Lakiesityksen 6 pykälässä (yleiset periaatteet) todetaan, että eläimelle voitaisiin edelleenkin aiheuttaa kipua ja kärsimystä, kunhan tähän on olemassa hyväksyttävissä oleva syy. Tätä olisi siten pohdittava myös silloin kun määritellään, mitä kalastusta lopettamisvelvoitteet koskevat tai eivät koske. Nyt lakiesityksen perusteluissa vain todetaan olevan mahdollista, että tietyillä kalastusmenetelmillä pyydettyä saaliiksi tulee kerralla niin suuri saalismäärä, että kalojen lopettaminen ei käytännössä ole mahdollista. **SVK esittää perustelutekstin viidennen momentin alun kirjoitettavaksi muotoon: Mikäli kerralla kalastettava suuri saalismäärä on tarkoitus hyötykäyttää, mutta kalojen lopettaminen ei pyyntimuodosta tai kalojen laadun varmistamisesta johtuen ole käytännössä mahdollista, ei kaloja tarvitsisi välittömästi saaliiksi ottamisen jälkeen lopettaa.** Kuvaus pitäisi sisältää sekä perusteluteksteihin jo sisältyvän trooli-, nuotta- ja rysäkalastuksen että myös pieniin kaloihin kohdistuvat kalastuskilpailut ja hoitokalastukset, jossa kaloja pyydetäisiin kerralla suuria määriä. **Samalla SVK esittää perustelutekstin toisessa momentissa olevan kalastuskilpailuja koskevan maininnan kirjattavaksi muotoon: Säännöstä sovellettaisiin pääsääntöisesti myös kalastuskilpailuissa.**

Esityksen neljännessä momentissa pykälässä säädettäisiin asetuksenantovaltuudesta, jonka nojalla valtioneuvoston asetuksella voitaisiin säätää tarkemmin lopetuksessa käytettävistä lopetusmenetelmistä ja -tekniikoista, saalismääristä ja kalojen lopetusta vaikeuttavista olosuhteista. Lain ymmärrettävyyden ja toimeenpanon kannalta keskeiset tarkennukset (esimerkiksi kuvaukset saalismääristä ja vaikeuttavista olosuhteista) on tarpeen kirjata itse lakiin, joihin löytyy kannanottoja SVK:n lausunnosta. Lopetuspykälää koskevia määritelmiä on täsmennettävä viipymättä myös siksi, että niitä koskeva valvonta sisältyy esityksen kalastuslakia koskevaan pykälään 118.

Eläinten hyvinvoinnin toteutumista kalastuksessa valvoo käytännössä kalastuslain 99 §:n mukaiset toimijat. Kalojen lopettamisvelvoitteen valvonnan kannalta on tarpeen lakiin lisätä kuvaus siitä, milloin kalan tai kalojen voidaan katsoa olevan lopetettu. Perusteluna tälle lisäykselle on se, että valvontatilanteessa kaikkia kalastajia, joiden saalis voidaan määritellä lain mukaan lopetettavaksi, on kohdeltava yhdenmukaisesti. Osassa lopetetuista kaloista esiintyy lähes poikkeuksetta refleksinomaista lihastoimintaa kuoleman jälkeen, jopa pitkänkin ajan kuluttua lopettamisesta. Lain mukaiseen lopettamiseen pyrkineitä ei tule rangaista (kalastuslakia koskevan esityksen 118 §) yksittäisten kalojen "liikahtamisesta" valvontatilanteessa. Säädöksellä saataisiin vähennettyä myös kokonaisuuden kannalta tarpeettomia ja kohtuuttomia tutkintapyyntöjä lain rikkomisesta yksittäisten kalojen "liikahtamisesta" saaliissa. Säädös vähentäisi myös poliisin tehtäväkenttään kohdistuvaa turhaa kuormittamista ja selkeyttäisi kaikkien säädöksien noudattamista valvovien viranomaisten sekä kalastuksenalvojen työtä. **SVK esittää lisättäväksi pykälän perustelutekstin toiseen momenttiin seuraavan tekstin: Saaliiksi otettu kalaerä katsotaan kalastuslain 58 b § mukaisesti lopetetuksi, kun valvontatilanteessa vähintään 90 % kaloista voidaan todeta kuolleiksi.**

Suomen Vapaa-ajankalastajien Keskusjärjestö ry

Olli Saari
toiminnanjohtaja